

Arrest

nr. 125 316 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 juni 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Dharamsala, Himachal Pradesh, India. In 1986, toen u één jaar oud was, verhuisden uw ouders met u naar Kathmandu in Nepal. Van de kleuterklas tot de 10de graad volgde u les in Kathmandu in de Namgyal-school, een school van de Tibetaanse overheid in ballingschap. In 2002 keerde u terug naar India en liep er twee jaar school in de "Central School for Tibetans" in Mussoorie, Dehradun. U woonde in de school. Daarna ging u bij uw oom wonen in Dharamsala en haalde met correspondentie cursussen in 2006 uw bachelor in Handel aan de Universiteit van Delhi. Van 2007 tot 2009 werkte u in een restaurant van een verwant in Dharamsala. Van 2009 tot aan uw vertrek uit India werkte u in India als assistent voor een lama van het Beroling-klooster in Nepal.

In 2008 werd u tijdens een demonstratie rond de Olympische Spelen in de Volksrepubliek China (VRC) gearresteerd. U zat tien dagen vast in de Tihar-gevangenis. Na uw vrijlating moest u twee maal naar de rechtbank gaan om te tekenen. Dan kreeg u te horen dat u niet meer moest komen. U bent niet veroordeeld. Omdat u gearresteerd bent geweest, is het moeilijker voor u om officieel werk te vinden. U stelt dat werkgevers omdat u een buitenlander bent die in India is geboren een attest willen van u dat u nooit in de gevangenis zat.

U wordt in India gediscrimineerd. In India roepen de Indiërs u na als Chinees of als Nepalees. Een keer in augustus 2012 in New Delhi werd u geslagen toen u er op reageerde. U moest voor verzorging naar het ziekenhuis. Vroeger kon u de grens tussen India en Nepal oversteken zonder documenten door wat smeergeld te betalen. Op deze manier bezocht u uw ouders. Nu wordt u aan de grens tegen gehouden als u zonder documenten de grens wil oversteken. De grenswachten zeiden tegen u dat u gezonden was door de dalai lama om voor spanningen te zorgen.

Om al deze redenen besloot u India te verlaten. Op 29 maart 2013 nam u in Mumbai het vliegtuig. U vloog met een tussenlanding in Istanbul naar Parijs, Frankrijk. U woonde twee maanden in Frankrijk bij de smokkelaar, tot u hem helemaal had betaald. Op 5 juni 2013 bracht de smokkelaar u met de auto naar België. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw "Registration Certificate" (RC), een kopie van uw "Identity Certificate" (IC), een kopie van uw "green book", uw geboortecertificaat, uw diploma van de Universiteit van Delhi, twee attesten van de "Namgyal Higher Secondary School", twee puntenlijsten, een attest van de "Central Board of Secondary Education" van India en een attest van het Bureau van Tibet.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

U verklaarde in India te zijn geboren. Toen u één jaar oud was verhuisden uw ouders met u naar Nepal. In 2002 keerde u terug naar India. U liep er school in de "Central School for Tibetans" in Mussoorie, Dehradun. U woonde op school. Na twee jaar ging u bij uw oom wonen in Dharamsala. U haalde uw bachelor Handel aan de Universiteit van Delhi met correspondentie cursussen. U bleef bij uw oom wonen tot aan uw vertrek uit India. Na uw studies werkte u in het restaurant van een verwant. U deed dit van 2007 tot 2009. Dan ging u aan de slag als assistent van een lama. U deed dit tot aan uw vertrek uit India.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat het voor u moeilijker is om officieel werk te vinden omdat u gearresteerd bent geweest en tien dagen in de gevangenis zat. U legt echter geen enkel begin van bewijs neer over deze zaken. U legt geen begin van bewijs neer dat u gearresteerd bent geweest en tien dagen in de gevangenis zat. Evenmin legt u een begin van bewijs neer van uw vrijlating. Nochtans kwam u vrij na tussenkomst van het "Tibetan Youth Congress" (TYC), een organisatie waarvoor u als vrijwilliger werkte. U legt ook geen begin van bewijs neer dat u als vrijwilliger voor deze organisatie werkte. U verklaarde dat u vrijkwam nadat de TYC een borg betaalde. Ook daarvan legt u geen begin van bewijs neer. Van een asielzoeker wordt redelijkerwijs verwacht dat hij al het mogelijke doet om de motieven waarop hij zich beroept voor zijn asielaanvraag te staven. Bovendien merk ik op dat u nooit bent veroordeeld en dat u in India dus niet over een strafblad beschikt. U beschikte in India over een verblijfsvergunning die ook na uw arrestatie en vrijlating jaarlijks werd verlengd. De laatste verlenging dateert van 2012 en was geldig tot 20 juni 2013. (CGVS pp. 4-5). Bovendien vermeldde u dit asielmotief niet in uw antwoorden in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde. U verklaarde in de vragenlijst dat u India o.a. verliet omdat u de Indische nationaliteit niet verkrijgt, omdat Tibetanen geen rechten hebben in India en dat u niet het recht hebt om te gaan werken (punt 5). Nochtans vermeldde u de arrestatie wel in uw antwoorden in de vragenlijst maar nergens vermeldde u dat u daardoor moeilijker officieel werk zou kunnen vinden. Indien u het vinden van officieel werk louter bemoeilijkt wordt door uw arrestatie staat dat ook in tegenspraak met uw verklaring in de vragenlijst dat u geen recht had om te werken. U liep dus niet negatief in de kijker van de Indische autoriteiten omwille van deze éénmalige arrestatie. Bovendien is het volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier voor Tibetanen in India perfect mogelijk om een inkomen te verwerven. Tibetanen zijn in India in verscheidene economische sectoren actief. Uit uw verklaringen blijkt dat u zelf weldegelijk economisch actief was. Van 2007 tot 2009 werkte u in het restaurant van een verwant. Van 2009 tot aan uw vertrek uit India werkte u als assistent van een lama. U verklaarde over deze laatste activiteit dat u het gewone loon verdiende om van te leven (CGVS p. 3).

Verder stelde u dat u India verliet omdat u er werd gediscrimineerd. De discriminatie die u in India ondervond is niet dermate groot dat ze aan vervolging grenst. Bovendien legde u er enkel vage en onsamenhangende verklaringen over af. U verklaarde dat u werd nageroepen als Chinees en Nepalees en dat u toen u reageerde één keer, in augustus 2012, werd geslagen waarna u naar het ziekenhuis moest voor verzorging. U legt daar echter geen enkel begin van bewijs van neer. U verklaarde dat u alle documenten daarover weggooid. Dit is een echter een stereotiepe en ontwijkende verklaring. Bovendien kon u niet aangeven in welk ziekenhuis u werd verzorgd. Ook verklaarde u eerst dat u twee keer werd geslagen. Vervolgens verklaarde u dat dit, na het feit van augustus 2012, vroeger ook enkele keren was gebeurd. Echter gevraagd naar wanneer die andere keren waren, kon u het zich niet herinneren en beperkte uw antwoord zich tot dat het frequent gebeurde. Vervolgens verklaarde u dat het niet om slagen ging maar om pesten en dat u enkel die ene keer werd geslagen (CGVS p. 10). Ook vermeldde u deze aanval niet in de antwoorden in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de DVZ invulde. Dit alles roept ernstige vragen op over de geloofwaardigheid van dit asielmotief.

Dat u zonder de juiste documenten de grens met Nepal niet mag oversteken zoals u vroeger deed mits het betalen van wat smeergeld (CGVS pp. 5-6) kan bezwaarlijk als discriminatie worden beschouwd. Dat u de Indische nationaliteit niet kan krijgen vormt geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen in India over een heel aantal rechten beschikken.

U haalde verder geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "yellow book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten.

Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat de smokkelaar die uw reis naar hier regelde uw IC vernietigde toen u in zijn huis in Frankrijk verbleef. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Bovendien merk ik op dat u aanvankelijk expliciet verklaarde dat de smokkelaar enkel uw IC inhield en vernietigde en niets anders (CGVS p. 7). Echter gevraagd naar andere bewijzen van uw reis verklaarde u plots dat ze ook uw ticket en instapkaart vernietigden (CGVS p. 8). Dit wijst er op dat uw verklaringen voor het niet kunnen neerleggen van uw IC niet zomaar kunnen worden aangenomen. Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, merk ik voorts op dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u louter dat u dat niet deed omdat u asiel wil in België. Het aanvragen van asiel in België kan bezwaarlijk een valabel argument zijn voor het niet aanvragen van een document waarvan redelijkerwijs wordt verwacht dat u het neerlegt in de asielprocedure.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt of kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielmotieven in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw RC staat dat u een verblijfsrecht had in India. De kopie van uw IC staat dat u over een reistitel beschikt. De documenten aangaande uw scholing en studies staven deze scholing en studies. Het attest van het Bureau van Tibet en uw geboortecertificaat staven dat u in India bent geboren. De kopie van uw "green book" vormt een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap behoort.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar Indië."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 June 2013, <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, Chine/Inde:situation des réfugiés tibétains en Inde, reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>;

UNHCR, "Improving Asylum Procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice" maart 2010;

EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;

EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;

H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees,

<http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7il/india.htm>;

VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;

The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile",

http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;

US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 10 oktober 2013,

<http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;

Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;

Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>; "

They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China, Human Rights Watch, juni 2013, http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613_webwco-ver-O.pdf;

2012 International Religious Freedom Report - Tibet, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;

China: country of origin information (COI) Report, UK Home Office, 24 augustus 2011;

Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013; More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;

Verzoeker legt ter terechtzitting nog een nota neer met volgende stukken:

persartikel van North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China Occupied Tibet", 22 februari 2013, <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>

Verklaring die mee ondertekend werd door de ambassade van India te Brussel;

Verklaring van de heer Pat Demaret;

IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014;

Echo of Arunachal, « Aapsu urges caution against refugees wrongdoing », 18 november 2013.

Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 29 januari 2014, een "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", UNHCR, februari 2003 en een "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", van 29 januari 2014.

Bij een schrijven van 25 maart 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 25 maart 2014 en COI Focus "China India, De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China" van 25 maart 2014.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, de schending van het non-refoulement beginsel en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker voert

in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; de schending van het beginsel van non-refoulement; de schending van artikel 3 EVRM; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming); de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de schending van artikel 3 E.V.R.M..

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens het land van herkomst

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoeker te bepalen noch of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6. Er bestaat geen betwisting over verzoekers identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoeker is geboren te Mcleodganj Dharamsala, India op 6 juli 1985 en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (Green Book). Verzoeker legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van zijn ouders of grootouders.

2.6.1. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoeker legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat hij, zijn (groot)ouders bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Integendeel, ter terechtzitting stelt verzoekende partij dat zijn grootouders en ouders de Dalai Lama zijn gevolgd na de Chinese inname van Tibet en in de jaren '60 in India en Nepal zijn aangekomen (zie informatie bij het administratief dossier). Aldus kan niet worden afgeleid dat verzoekers (groot)ouders door de Chinese autoriteiten zouden zijn geregistreerd als Chinese onderdanen gezien ze net vertrokken naar India om zich niet onder het Chinese bewind te vestigen en om hun trouw aan de Dalai Lama te bevestigen. Verzoekers ouders hebben zich aldus geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in India. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase *Registration Certificate* (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning (zie administratief dossier). Verzoeker is geboren buiten China uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de

bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China.

2.6.1.1. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC “Refugee”). Verzoekende partij die ook in Nepal verbleef toont evenmin aan dat hij over de Nepalese nationaliteit zou beschikken.

2.7. Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoeker (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de “*problematiek en de cumulatieve voorwaarde*” van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.8. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Uit de informatie aangebracht door beide partijen kan niet blijken dat de situatie van de Tibetanen in India enigszins verontrustend is. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 29 januari 2014 stelt uitdrukkelijk “*Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*”. Verzoekers loutere beweringen “*Echter volgt ook uit objectieve informatie dat Tibetanen alom blootgesteld worden aan ernstige schade in India en dat zij zich niet tot de autoriteiten kunnen wenden*” en dat “*Daarnaast worden Tibetanen gediscrimineerd in India en aan ernstige schade blootgesteld*” worden niet geadstrueerd middels objectieve informatie en blijven boude beweringen die niet vermogen de objectieve informatie te weerleggen. Uit de toegevoegde informatie is het immers redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen al 65 jaar stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan evenmin uit verzoekers verklaringen blijken. Immers indien verzoeker ooit is opgepakt tijdens een betoging naar aanleiding van de Olympische Spelen in 2008 – wat verzoeker niet kan objectiveren – dan blijkt evenzeer dat hij na 10 dagen werd vrijgelaten en hij nooit gerechtelijk werd vervolgd noch nadien werd verontrust. Verzoeker heeft hogere studies gedaan en de hele familie had steeds een legaal en ongemoeid verblijf in India en dit niettegenstaande ze tussenin geruime tijd in Nepal verbleven. Bovendien kreeg verzoeker alle nodige administratieve medewerking van de Indiase autoriteiten bij zijn voorbereiding van zijn reis naar Europa. Verzoekers bewering dat hij moeilijk werk vond, heeft niet belet dat hij steeds gewerkt heeft en deels bij de Tibetaanse instellingen. Ten slotte is het voorval in 2012 waarbij verzoeker door vier Indiërs werd geduwd/met een object werd geslagen, evenmin van die aard dat dit kan leiden tot internationale bescherming, te meer verzoeker het in India evenmin nodig achtte om bescherming te zoeken bij de Indiase autoriteiten of dit zelfs te melden aan de Tibetaanse autoriteiten.

2.10. Verzoeker meent wel dat het lastig is om telkens zijn verblijfsvergunning te verlengen aangezien dit tijdrovend is en hij telkens wat extra diende te betalen aan de behandelend ambtenaar. Indien kan aangenomen worden dat het jaarlijks vervullen van administratieve plichtplegingen kan frustreren, dan

kan dit bezwaarlijk worden gezien als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Immers verzoeker bezat een *Registration Certificate* (RC), die telkens verlengd werd. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij of zijn familie problemen had bij de verlenging van hun documenten. Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (*COI Focus* "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 12 november 2013 en updates van 29 januari 2014 en 11 maart 2014). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbijgane realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en "dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocommissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan "wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes" krijgen maar ook "De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of 'RC renewal'. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt.". Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) neergelegd ter terechtzitting is in deze zin irrelevant nu verzoeker niet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Bovendien kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte en onvolledige landeninformatie wellicht nu de zaak niet actueel is en dateert van 30 september 2004. De door verzoeker aangebrachte informatie en beweringen vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.11. Waar verzoeker nog inroept dat hij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement kan vooreerst worden vastgesteld dat hij dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoeker in zijn omgeving ooit geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat hij hierdoor verontrust werd. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement kunnen dan ook niet overtuigen. Uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.12. Daarenboven kan uit de "*COI Focus*" "*CHINA/INDIA/TIBET*" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan

alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat verzoeker de Chinese nationaliteit niet aantoon, zodat nog zeer de vraag is of India hem al zou kunnen uitwijzen naar China of dat China een onbekende vreemdeling al zou toelaten tot hun grondgebied. De argumenten aangevoerd ten opzichte van China zijn dan ook *in casu* niet gegrond.

2.13. Ten slotte is het aan verzoeker om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar India om redenen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zoals hoger reeds gesteld heeft verzoeker geen vervolging aangetoond in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker steunt zich louter op de bewering dat hij moeilijkheden zal hebben omdat hij geen geldig Indiaas reisdocument (IC) meer bezit. Verzoeker beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book). Verzoeker verklaart eerst dat zijn RC en IC werden afgenomen toen hij in Frankrijk aankwam en later tijdens het CGVS-gehoor dat hij zijn IC zelf vernietigd heeft. Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar, kan geenszins overtuigen gezien de tegenstrijdige verklaringen en dit bovendien zijn eigen identiteitsdocument is. Voorts is niet geloofwaardig dat hij slechts een fotokopie zou bezitten van zijn voornaamste identiteitsdocument namelijk zijn "IC", terwijl hij wel het origineel voorlegt van zijn RC (CGVS-gehoor p. 8-9). Bovendien heeft verzoeker, volgens zijn verklaringen zelf het onderzoek van zijn asielaanvraag gehinderd door vrijwillig zijn reisdocumenten te vernietigen. Een dergelijke houding is bezwaarlijk verenigbaar met de noodzakelijke medewerkingsplicht om alle nuttige elementen aan te brengen ter verduidelijking van de asielaanvraag.

2.14. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" dat "Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten". Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro." Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Verzoeker kwam zonder problemen het Schengengebied binnen via de luchthaven in Frankrijk, wat eerder illustreert dat verzoeker zich genoegzaam gedocumenteerd heeft aangeboden aan de grensinspectie. Verzoeker geeft ook geen toelichting waarom hij desgevallend hier in België geen duplicaat van zijn IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België (gehoor p. 6). In dit verband kunnen de ter terechtzitting neergelegde attesten van de Indiase ambassade echter evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd op grond van het Vluchtelingenverdrag. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India gehandeld wordt en voorts kan uit deze stukken niet kan blijken dat de personen over de enige identificatie beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 21 en 22) niet blijken dat hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit -wat niet is aangetoond- kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicata kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 29 januari 2013). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

Verzoekers verweer dat "Daarnaast moet men ook van een terugkeervisum voorzien zijn en niet enkel van een NORI stempel. Uit het administratief dossier van verweerster blijkt niet of in dit geval men in de

mogelijkheid is om terugkeerpapieren te verkrijgen”, kan niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat “Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of “exit permit” te krijgen” en bovendien dat “Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC”. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn IC dan wel met een duplicaat IC probleemloos zou moeten kunnen terugkeren. Bovendien werd nog terecht opgemerkt tijdens het CGVS-verhoor dat geen Schengenvizum kan verkregen worden tenzij de IC ook een NORI stempel bevat. “Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt” wordt in casu niet geadstrueerd gezien verzoeker wel degelijk in het bezit is/was van een IC, minstens een IC duplicaat kan verkrijgen, noch kan blijken dat verzoeker dwingende redenen had om India te verlaten. Verzoekers opmerking over de overnameakkoorden is evenmin dienstig.

2.14. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”.* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen.

2.15. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.17. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.18. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.19. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK